

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **M. S.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor právní**, se sídlem tř. T. Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobce byl uznán vinen, že dne 6.2.2011 kolem 12. hod. v obci úmyslně hodil psí exkrementy na fasádu domu č.p. 445 majitele J. J. a tím tuto fasádu znečistil, čímž úmyslně způsobil škodu na majetku, J. J. , nar., bytem ve výši 1.200,- Kč poškozením. Za spáchání uvedeného přestupku mu bylo uloženo podle ust. § 11 odst. 1 písm. b/, § 50 odst. 2 zákona o přestupcích sankce ve formě pokuty ve výši 300,- Kč, splatné do 15-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ve věci rozhodl Městský úřad Vsetín, odbor správních agend dne 10.5.2011, č.j. MUVS-S 1453/2011/OSA/SK. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25.7.2011, č.j. KUZL 44987/2011, sp. zn. KUSP 44987/2011/PŽÚ/Po bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I.stupně bylo potvrzeno.

II.**Shrnutí základních argumentů uvedených v žalobě, vyjádření žalovaného i k replice žalobce:**

Žalobou ze dne 16.8.2011 se domáhal žalobce zrušení přezkoumávaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu projednání. Nesouhlas v podstatě zdůvodnil vadou řízení, v němž správní orgán I.stupně porušil právo žalobce na spravedlivý proces, když do protokolu jednání nezaznamenal celý jeho ústní přednes o dlouhodobé nevraživosti souseda J. J. proti žalobci a jeho rodině a také nedbal jeho upozornění o více jak 30-ti letých sporech mezi nimi. Dále namítl nezákonnost rozhodnutí, neboť správní orgán výrazně překročil meze správního uvážení, když jednání žalobce, který měl způsobit jmenovanému škodu založil pouze na dohadu, že je nelogické, aby si poškozený musel sám škodu způsobit a následně si škodu na své náklady zaplatit. Uvedl rovněž, že nebylo provedeno odlišení věrohodnosti výpovědi poškozeného a věrohodnosti výpovědi žalobce. Žalovaný si sám vyhodnotil shromážděné podklady, ač neuvádí jakým způsobem, se závěry správního orgánu se ztotožnil, ačkoliv neuvedl v čem. Neprovedl navrhovanou rekonstrukci skutkového děje, neboť pokud by tak učinil musel by doznat, že na vzdálenost cca 20 m nelze provést úhoz lopatou nad 18 m. Rozhodnutí je proto nezákonné pro výrazné překročení meze správního uvážení, ale i nepřezkoumatelné. Pro rozhodování obou správních orgánů nasvědčovala důkazní nouze a nepochopení pravidla „in dubio pro reo“ došlo k vydání napadeného rozhodnutí.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 5.10.2011 se s názorem žalobce neztotožnil, pokud se týká hodnocení podkladů provedených správními orgány a zpochybněním průkaznosti spáchání přestupku. K námitce žalobce týkající se uvedených vad řízení sdělil, že žalobce byl poučen o svých právech v rámci přestupkového řízení, a to již v souvislosti s oznámením o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání dne 7.3.2011, taktéž i dalšímu jednání dne 6.4.2011. Z protokolu o ústním jednání přestupku ze dne 6.4.2011 a následně dne 2.5.2011 vyplývá, že žalobci bylo umožněno jeho právo realizovat, kdy je zřejmé, že se vyjadřoval k výpovědím poškozeného J. J. a svědkyně I. M., před vydáním rozhodnutí ve věci byl seznámen s podklady rozhodnutí, mohl se k nim vyjádřit. Ke způsobu protokolace námitek a připomínek. Zásada poučovací vyplývající z ust. § 4 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) byla tudíž respektována a žalobci bylo umožněno jeho práva realizovat. Pokud nevyužil této možnosti, tj. nahlížení do spisu, pořizování výpisu, vyžádání si kopií, nelze tuto skutečnost klást za vinu správním orgánům. Vytýká-li, že mu nebylo umožněno prostudovat spis před vydáním rozhodnutí, nespecifikuje, zda tím má na mysli správní orgán I.stupně či odvolací orgán. K postupu správního orgánu I.stupně se žalovaný již vyjádřil. Ve vztahu k odvolacímu řízení žalovaný uvedl, že nebyly doplněny žádné nové podklady rozhodnutí do spisového materiálu, nebylo proto třeba účastníky vyzývat k uplatnění práva vyplývajícího z ust. § 36 odst. 3 správního řádu. O právu nahlížet do spisu byl žalobce v průběhu řízení opakovaně poučen správním orgánem I.stupně, měl-li by zájem do spisového materiálu nahlédnout v rámci odvolacího řízení nebyly mu kladeny překážky, v tomto směru však aktivní nebyl.

K další žalobcově námitce týkající se nezákonnosti rozhodnutí spočívající v překročení meze správního uvážení správního orgánu I.stupně a převzetí jím provedeného hodnocení žalovaným, absenci vlastního hodnocení podkladů rozhodnutí a vágní, nepoužitelnou a nepřesvědčivou úvahu ve vztahu k vypořádání se s výpovědí poškozeného

J. J., žalovaný odkázal na obsah rozhodnutí (třetí odst. strana 3 rozhodnutí). Rozhodnutí bylo opřeno o výpovědi účastníků řízení, svědkyně a fotodokumentaci. Byť žalobce popřel vinu, z protiprávního jednání byl usvědčen výpověďmi poškozeného J. J. a svědkyně I. M.. Jejich výpovědi byly vyhodnoceny jako věrohodné, ničím nebyly zpochybněny, naopak tvrzení žalobce důkazně podpořeno nebylo, žádné svědky neoznačil, rovněž tak ani jiné důkazy. J. J. byl oznamovatelem protiprávního jednání žalobce, zároveň uplatnil nárok na náhradu škody, takže v řízení vystupoval i jako poškozený. Nezákonný postup v předmětné věci proto nebyl prokázán, nebyly překročeny meze správního uvážení, žalovaný proto navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta.

V replice ze dne 17.10.2011 navazující na vyjádření žalovaného ze dne 5.10.2011 argumentoval žalobce, že u správního orgánu byla provedena dvě jednání, v protokolaci však není uvedeno, že mu bylo umožněno nahlédnout do spisu. Namítl, že rozhodnutí o přestupku není založeno na řetězci přímých a nepřímých důkazů prokazujících vinu žalobce, napadené rozhodnutí trpí důkazní nouzí.

III.

Shrnutí obsahu správního spisu:

Ve správním spise je založeno Oznámení přestupku učiněné dne 9.2.2011 J. J., bytem, z něhož vyplývá, že dne 6.2.2011 ve 12.00 hod. jeho pes, který byl volně puštěný u domu č.p. 445 na dvoře se dostal na pozemek žalobce tak, že buď přelezl plot nebo vnikl nezajištěným polem sousedovým plotem. Na žalobcově pozemku se pravděpodobně vykál, žalobce poté vzal lopatu a psí výkaly hodil na břízolit rodinného domku J. J.. Tím vzniklo znečištění o průměru cca 20 cm. Jednání žalobce pozoroval z koupelny, viděl jak psí exkrement hází na jeho dům. Následně poté provedl fotodokumentaci. Vzhledem k neuspořádaným sousedským vztahům záležitost s ním neřešil. Oznámení o zahájení řízení bylo vydáno dne 10.2.2011, zároveň žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 7.3.2011, z jednání byl omluven manželkou, která dne 14.2.2011 telefonovala na správní orgán I.stupně, že žalobce po dobu 14 dní je v nemocnici. Tato skutečnost byla zaznamenána úředním záznamem. Další jednání bylo nařízeno na den 6.4.2011.

Poškozený J. J. trval na oznámení přestupku. Přiloženými fotografiemi dokladoval psí exkrementy na fasádě, tyto pořídil asi 2 dny po události. Připustil pravděpodobnost, že jeho pes vlezl přes plot žalobce, jelikož sousedův plot není dobře zajištěný. Aby zabránil dalším sousedským sporům, plot zpevnil. Potvrdil, že uvedený den viděl žalobce jak nese exkrement na lopatě, volal proto na ženu, aby se šla podívat. Osobně viděl, jak hodil lopatou, následně když vyšel ven viděl, že fasáda rodinného domku je znečištěna. Potvrdil, že sousedské vztahy se žalobcem trvaly již 20 let. Navrhl výslech svědkyně, jeho přítelkyně I. M..

Výslech svědkyně I. M. se konal dne 2.5.2011. Vypověděla, že dne 6.2.2011 z okna koupelny viděla, jak žalobce nese na lopatě psí exkrement, lopatou hodil směrem na jejich pozemek. Domnívali se, že výkaly budou na zemi, teprve večer zjistili, že dopadly na fasádu. Připustila, že občas jejich pes na pozemek žalobce uteče, plot proto zpevnili, aby k tomu již dále nedocházelo. Potvrdila, že s J. J. žije ve společné domácnosti.

K řízení se dostavil žalobce, který k výpovědi svědkyně uvedl, že teprve po 2 letech udělal soused opatření k zabránění vniku jejich psa na jeho pozemek. Na jeho otázku, jak mohla svědkyně vidět na vzdálenost 10 až 20 m co nese na lopatě svědkyně odpověděla, že jí J. J. volal ať se jde podívat, poté viděla, jak žalobce psí výkal nese na lopatě a hází směrem na jejich pozemek. Žalobce označil výpověď svědkyně za lživou, soused přesně neuvedl, kde měl žalobce stát, zda vlevo či vpravo, nečistota fasády mohla být způsobena jinými příčinami. Vyčíslenou škodu ve výši 1.200,- Kč odmítl uhradit. Nenavrhoval žádné důkazy. Ve spise se dále nachází rozhodnutí Městského úřadu Vsetín, odbor správních agend ze dne 10.5.2011, č.j. MUVS-S 1453/2011/OSA/SK, jímž byl žalobce uznán vinen z přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a/ zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) za popisovaný děj a podle ust. § 11 odst. 1 písm. b/ a § 50 odst. 2 citovaného zákona mu byla uložena sankce ve formě pokuty ve výši 300,- Kč. Žalobce proti rozhodnutí podal odvolání ze dne 20.5.2011, o němž rozhodl žalovaný dne 25.7.2011, č.j. KUZL 44987/2011, sp. zn. KUSP 44987/2011/PŽÚ/Po, uvedené rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

IV.

Při posouzení věci vycházel soud z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2006 Sb., soudní řád správní /dále jen „s.ř.s.“/), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání na základě splněných zákonných podmínek ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Podle ust. § 50 odst. 1 písm. a/ zákona o přestupcích přestupku proti majetku se dopustí ten, kdo úmyslně způsobí škodu na cizím majetku krádeží, zpronevěrou, podvodem nebo zničením či poškozením věci z takového majetku, nebo se o takové jednání pokusí.

Žalobce v žalobě jednak kritizuje nesprávnost hodnocení důkazů provedených správními orgány, jednak upozorňuje, že tu jsou vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve zjištěném stavu věci, správní orgán důsledně nerespektoval zásadu *in dubio pro reo*, nepovažoval za relevantní důkazy, které měly prokazovat pravdivost tvrzení poškozeného J. J., tudíž ze všech uvedených důvodů dle jeho názoru mělo být rozhodnutí žalovaného, taktéž i rozhodnutí správního orgánu I.stupně zrušeno.

Na tomto místě je třeba upozornit na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který již opakovaně judikoval, že „... *provádění důkazů v přestupkovém řízení je především úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit stav věci,*

o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazů. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logický provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vši rozumnou pochybnost stavět na možnost jiného závěru“ (viz rozsudek ze dne 3.5.2007, č.j. 8 As 10/2006-48, www.nssoud.cz).

V nyní posuzované věci je nutno na tomto místě uvést, že správní orgány shromáždily přímé i nepřímé důkazy proti žalobci, přičemž závěr jimi dovozovaný je v souladu s podstatnou částí jimi provedeného dokazování. Žalobce zpochybnil věrohodnost výpovědi poškozeného J. J. i nevěrohodnost svědecké výpovědi I. M.. Otázkou, jež je třeba zodpovědět je, zda lze na základě výpovědi J. J., svědkyně I. M. a přiložené fotodokumentace považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25.7.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, www.nssoud.cz: „existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí“. Posouzením postupu správních orgánů se k žalobním námitkám zaobíral i krajský soud a neshledal na jejich hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry žalovaného, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi poškozeného i svědkyně podpořené fotodokumentací. Z výpovědi žalobce poškozeného i svědkyně bylo zjištěno, že spolu asi 20 let nekomunikují, jejich sousedské vztahy jsou neurovnané, vznikají tak problémy, které se neřeší a v důsledku toho vznikají i konfliktní situace. Bylo potvrzeno stran všech, že pes poškozeného J. J. opakovaně zabíhá na pozemek žalobce, a to přes plot, jehož oprava je rovněž předmětem vzájemných konfliktů. Žalobce za popisovaný děj vinu odmítá, na podporu svého tvrzení však žádné důkazy nenavrl. Proti jeho tvrzení naopak stojí výpověď J. J. a svědkyně I. M., kteří shodně potvrdili, že dne 6.2.2011 kolem 12.00 hod. viděli z okna koupelny rodinného domku, jehož rozměr je cca 1 m x 1 m, žalobce, jak nese na lopatě psí exkrement, hází jej přes plot směrem na pozemek poškozeného. Poškozený i svědkyně shodně uvedli, že fasáda nemovitosti byla čistá, k jejímu znečištění došlo následně po popisovaném úkonu žalobce, což doložili i fotografiemi dokladujícím znečištění popisovaného místa.

Soud nemohl přisvědčit námitce žalobce, že mu nebylo umožněno prostudovat spis před vydáním rozhodnutí, že napadené rozhodnutí trpí důkazní nouzí, neboť z obsahu správního spisu je prokázáno, že žalobce byl opakovaně při doručování oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 7.3.2011, následně při doručení pokračování přestupkového řízení a předvolání k dalšímu jednání na den 6.4.2011 (pisemnosti dle doručenký ze dne 14.2. a 18.3.2011 byly žalobci řádně doručeny), řádně poučen ve smyslu ust. § 36 odst. 3, § 38 odst. 1, 4 správního řádu, že před vydáním rozhodnutí ve věci má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, má právo taktéž i jeho zástupce

nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci. S právem nahlížet do spisu je spojeno i právo činit si výpisy.

Žalobce se dále domnívá, že nebyl zjištěn skutečný stav věci, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, tudíž rozhodnutí správního orgánu je nezákonné, neboť bylo rozhodnuto v neprospěch žalobce i přesto, že nebyl prokazatelně zjištěn skutkový stav. Krajský soud v Brně na tato žalobcova tvrzení konstatuje, že podle ust. § 3, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu je třeba vést správní řízení tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správního orgánu musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Platí tzv. zásada vyhledávací, podle které za účelem úplného zjištění skutečného stavu věci je správní orgán povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí a přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již dostatečně vyložil, jakým způsobem přezkoumává napadená správní rozhodnutí, a sice např. v rozsudku ze dne 22.3.2005, sp. zn. 4 As 56/2003, www.nssoud.cz uvedl: „pokud je z odůvodnění napadeného rozhodnutí soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěrů o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu“. Také v rozhodnutí ze dne 22.1.2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003, www.nssoud.cz Nejvyšší správní soud rozvedl: „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejich rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné názory“. Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodování určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutečného stavu věci provede a které nikoliv. Také soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti, přičemž opět jen jemu přísluší rozhodnout o tom, které z důkazů navrhovaných účastníky provede a které nikoliv. Podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán i soud dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky, tzn., že pokud je neprovede, vyložit, proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což by představovalo procesní deficit zásadního rázu.

Žalobce dále namítl, že rozhodnutí žalovaného i prvostupňového správního orgánu nerespektovalo zásadu „in dubio pro reo“. K tomu sou uvádí – Ústavní soud ve své rozhodovací praxi v oblasti trestního práva tuto zásadu vyjádřit takto: „podle pravidla in dubio pro reo, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tzn. jsou-li přítomny v daném kontextu dané pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného. Hodnocení důkazu ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu se rozumí hodnocení věrohodnosti a pravdivosti důkazů, hodnocení jejich závažnosti, jakož i hodnocení její zákonnosti. Volné hodnocení důkazů je pak procesní maximou, dle níž trestním řádem není dána apriorní

hierarchie váhy či důkazní síly důkazního prostředku“ (Nález I ÚS 733/2001 ze dne 24.2.2004). Obdobně v Nálezu ze dne 19.8.2004, sp. zn. III ÚS 224/04 Ústavní soud uvedl, že obecné soudy by v trestním řízení měly zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, „... a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Provedené důkazy musí zhodnotit podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Pokud by ani po doplněném dokazování nebylo možno dosáhnout praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. pokud by v daném kontextu zůstaly důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalších důkazů, bylo by nutno v souladu se zásadou presumpce neviny (§ 2 odst. 2 trestního řádu) a z ní vyplývající zásadou in dubio pro reo, rozhodnout ve prospěch obžalovaného“.

Výše uvedená judikatura z oblasti trestního práva plně dopadá i na posuzovaný případ správního trestání, kdy předmětem správního řízení bylo prošetření a projednání přestupku proti majetku. Současně však nic nemění na závěru, že bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce daný přestupek spáchal. Pokud žalobce popírá vinu z popisovaného protiprávního jednání měl možnost navrhnout důkazy, jimiž by prokázal opak, což však neučinil. Soud proto přisvědčil argumentaci žalovaného, že zavinění žalobce bylo dostatečně prokázáno provedenými důkazy. Poškozený i svědkyně potvrdili, že osobně viděli, jak žalobce nese psí exkrement na lopatě dne 6.2.2011 kolem 12.00 hod., viděli jej, jak hodil lopatou směrem k pozemku poškozeného, oba shodně potvrdili, že v důsledku psího výkalu došlo k znečištění fasády, což doložili fotografiemi, následně poté došlo k vyčíslení škody ve výši 1.200,- Kč. Všechny znaky přestupku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a/ zákona o přestupcích tak byly naplněny, podle ust. § 4 odst. 2 zákona o přestupcích se jednalo o úmyslné jednání. Soud vyhodnotil provedené důkazy, obsah správního spisu a dospěl k závěru, že ve správním řízení byly důkazy provedeny žalovaným v patřičném rozsahu, v souladu s právními předpisy, zjištěný skutkový stav má oporu v podkladech rozhodnutí, hodnocení důkazů bylo v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně popsáno, žalovaný se pohyboval při hodnocení důkazů v mezích správního uvážení.

Podanou žalobou napadl žalobce celý výrok rozhodnutí žalovaného, konkrétní žalobní body však směřovaly především do výroku o vině, nikoliv do výroku o sankci. Soud proto pouze pro upřesnění pouze konstatuje, že druh a výměra sankce uložené podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích musí odpovídat závažnosti přestupku, která vyplývá zejména z všech v zákoně demonstrativně uvedených kritérií. Podle ust. § 22 odst. 9 zákona o přestupcích za uvedený přestupek se ukládá pokuta do výše 15.000,- Kč. Pokud prvoinstanční správní orgán uložil sankci ve výši 300,- Kč, shledal pro uložení sankce pokuty na samé spodní hranici zákonného rozpětí dostatek důvodů, a to zejména zohlednil na způsob spáchání popisovaného jednání, dále přihlédl i k osobě žalobce, u kterého se jedná o první přestupek. Dále přihlédl i k okolnostem, za nichž k protiprávnímu jednání došlo, tedy ke skutečnosti, že mezi žalobcem a poškozeným jsou víceleté sousedské nesrovnalosti, pes poškozeného opakovaně zabíhal na pozemek žalobce. Uložená sankce proto především má charakter preventivní.

V. Závěr:

Z uvedeného plyne, že přezkoumávané správní rozhodnutí žalovaného poskytuje dostatečnou oporu pro právní závěr, že netrpí vadou chybného posouzení právní otázky, a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta.

Pokračování

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 19. ledna 2012

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně